

til 40 timer ugentlig. Et af den sovjet-russiske arbejderrepræsentant stillet resolutionsforslag, hvorefter spørgsmålet om nedsættelse af arbejdstiden foresloges optaget på dagsordenen for næste års arbejdskonference med henblik på vedtagelse af en konvention, bortfaldt, idet forslagsstilleren tilsluttede sig forannævnte af en række arbejderrepræsentanter stillede forslag. I et af regeringsrepræsentanterne for Australien, Canada, Holland og Storbritannien stillet resolutionsforslag opfordredes styrelsesrådet til at forandlege, at arbejdet med indsamling af oplysninger vedrørende bevægelser i arbejdstidens længde og undersøgelse af virkningerne heraf intensiveres, og til at træffe sådanne foranstaltninger, som resultatet af dette arbejde måtte tilsige. I det sidste resolutionsforslag, der var stillet af komiteens arbejdsgiverrepræsentanter, opfordres styrelsesrådet til at følge udviklingen med hensyn til arbejdstidens længde og til at holde medlemsstaterne orienteret herom.

Under drøftelsen af spørgsmålet om, hvorvidt der burde søges gennemført en konvention eller en henstilling, gik arbejdsgivergruppen som helhed herimod, hvorimod arbejdergruppen anså en sådan vedtagelse for nødvendig til sikring af gennemførelsen af en arbejdsuge på 40 timer. En række regeringsrepræsentanter gav udtryk for tvivl med hensyn til effektiviteten af en konvention eller en henstilling.

Et af hovedpunkterne under diskussionen var arbejderrepræsentanternes krav om nedsættelse af arbejdstiden inden for rammerne af nævnte konvention af 1935 angående nedsættelse af arbejdstiden til 40 timer ugentlig. Den tekniske udvikling havde skabt grundlag for en sådan nedsættelse. Arbejdsgiverrepræsentanterne understregede, at man måtte sondre mellem den arbejdstidsnedsættelse, der havde til formål at sikre arbejdere længere frihed; og den arbejdstidsnedsættelse, der gennem sænkning af det timetal, hvor udbetalingen af overarbejdsbetalinger sætter ind, betød en lønforhøjelse. Den førstnævnte nedsættelse var at betragte som et menneskeligt og socialt problem, den sidstnævnte nedsættelse derimod som et rent lønspørgsmål. Spørgsmålet om nedsættelse af arbejdstiden måtte efter arbejdsgiverrepræsentanternes opfattelse ses i sammenhæng med produk-

tionens størrelse og den økonomiske situation i det enkelte land. Fra regeringsrepræsentanternes side anførtes en række forskellige synspunkter. Den indiske regeringsrepræsentant udtalte således, at hovedproblemet for Indien var at forøge produktionen og ikke at forlænge fritiden. Den italienske regeringsrepræsentant var af den opfattelse, at en nedsættelse af arbejdstiden ville kunne medvirke til bekæmpelsen af arbejdsløsheden.

I komiteen udveksledes oplysninger om fastsættelsen af arbejdstiden i de forskellige lande. Den danske regeringsrepræsentant udtalte herunder, at dette spørgsmål i Danmark traditionelt løstes ved forhandling mellem arbejdsmarkedets parter, og at der derfor kun i ringe grad var lovgivet herom. En del regeringsrepræsentanter fandt iøvrigt, at fastsættelsen af arbejdstiden mest hensigtsmæssigt skete gennem en kombination af lovgivning og kollektive aftaler. Medens arbejdsgiverrepræsentanterne fandt, at spørgsmålet helt burde være overladt til løsning gennem aftaler mellem arbejdsgivere og arbejdere, anså arbejderrepræsentanterne statens beskyttelse for fornøden i lande, hvor fagbevægelsen endnu ikke var fuldt udbygget.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvilke veje ILO bør følge fremover, foregik drøftelserne på grundlag af de forelagte resolutionsforslag. Komiteen vedtog det af arbejderrepræsentanterne fremsatte forslag, dog med forskellige ændringer. Ifølge den ændrede affattelse skulle spørgsmålet om arbejdstiden ikke sættes på dagsordenen for næste års arbejdskonference, men alene på en af de førstkommende arbejdskonferencer, og spørgsmålet skulle her drøftes med henblik på vedtagelsen af et internationalt dokument (altså uden at det siges, om dette dokument skulle have form af en konvention).

Under debatten i plenarforsamlingen foreslog W. B. Beard, rådgiver for den engelske arbejderrepræsentant, på hele arbejdergruppenes vegne det af komiteen vedtagne resolutionsudkast ændret således, at spørgsmålet om arbejdstidens nedsættelse skulle sættes på dagsordenen for en af de førstkommende arbejdskonferencer, dog ikke senere end i 1960. E. G. Erdmann, rådgiver for de tyske arbejdsgiverrepræsentanter, henstillede på